

tes det at maatte fortjene Fortrinet, ved særlige Bevillinger at tilstaae Compagniet at beholde de enkelte Forrettigheder, som Compagniet havde havt, og som der ikke i Grundloven var Noget imod, at det kunde bibeholde. Derhos understøttede Generalprocureuren et Forslag, som var fremkommet fra Grosserersectetets Comitee, at de private Assurandører maatte med Hensyn til Brugen af Stempletpapir stilles paa en lige Fod med Compagniet; dette meente han ialtsald maatte fortjene Overveielse, om en tilsvarende Begunstigelse, som den, der var indrømmet det octroierede Compagnie, ikke ogsaa kunde tilstaaes de private Assurandører. Forinden der imidlertid fra Indenrigsministeriet blev meddeelt Directionen for det octroierede Compagnie Bessked angaaende dets Andragende, blev der ogsaa yderligere corresponderet med Justitsministeriet, og Justitsministeriet har under 24de Januar 1850, idet det udtryffeligt var meddeelt Indenrigsministeriets Anskuelse af, at Grundlovens § 92 var til Hindrer for en Confirmation af Compagniets Eneret, hvorimod man antog, at Compagniet vilde kunne henvende sig navnlig til Justitsministeriet, for ved en særlig Expedition at faae stadfæstet den Frihed, det har for Arrest og Beslag, svaret, at det aldeles maatte tiltræde den af Indenrigsministeriet fremsatte Mening, at det vilde stride imod Grundloven at forelægge Hans Majestæt til allerhøieste Sanction en Confirmation paa Bibeholdelsen af den særlige, paa en kongelig Naadesact støttede, Eneret, som Compagniet hidtil har været i Besiddelse af, og som vilde udelukke Borgerne fra at nyde de Rettigheder, som nu ved Grundloven ere blevne dem indrømmede. I Overensstemmelse hermed blev der derfor tilskrevet Directionen for det octroierede Compagnie, at man ikke fra Ministeriets Side vilde kunne gaae ind paa at anbefale Confirmationen af Octroien, men man henstillede til Directionen, om den ikke ved særlige Andragender til det nærmest bedkommende Ministerium vilde søge at forskaffe sig Bibeholdelsen af de Begunstigelser, som efter den nu indførte Forsatning kunde indrømmes i Henhold til den Bestemmelse i Grundloven, som har givet Regjeringen Myndighed til at indrømme saadanne Begunstigelser, som hidtil

af Regjeringen have været forundte, og som der her kunde være Spørgsmaal om. Directionen svarede da, som der blev anført af en æret Taler, at saaledes som Sagen stillede sig, ønskede Directionen ikke forelagt til allerhøieste Afgjørelse Spørgsmaalet om Confirmation af Octroien, men ansaae det fortiden for mere stemmende med Compagniets Interesse at lade dets Stilling ligeoverfor Staten blive, som den var, og derimod overlade til Domstolenes Afgjørelse, hvorvidt Grundlovens almindelige Bestemmelse berøver Compagniet de Rettigheder, hvoraf det hidtil har været i Besiddelse, forsaavidt der maatte gjøres Indgreb i dem. Der er saaledes ikke fremkommet nogen Antydning fra Directionen om, at man vilde søge i nærværende Tilfælde at anvende Grundlovens § 77, og jeg maa altsaa antage, at det er Directionens Mening, at man ved private Spørgsmaal imod nye Soasurancelovforeninger, som maatte danne sig, vilde søge, om man ved Domstolene kunde faae Medhold i den Mening, at Octroien vedbliver at gjælde, uagtet den ikke er forsynet med allerhøieste Confirmation. — I hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, ligger det, at det allerede i de Forhandlinger, som ere foregaaede igjennem Indenrigsministeriet, er blevet fremhævet, hvor ønskeligt det var, om de private Assurandører bleve satte paa en lige Fod med det octroierede Compagnie med Hensyn til Stempletpapir og de Afgifter, som paa denne Maade erlægges. Hvor stor denne Afgift skal være, det skal jeg fra mit Standpunkt ikke indlade mig paa. Det kan jo ikke nægtes, at det er ønskeligt til denne meget gavnlige Forretnings Fremme, at Afgifterne blive saa lave som muligt, men paa den anden Side er det gaabenbart, at det væsentligst er et Skattepørgsmaal, som man bedømmer efter Analogien af den Afgift, som kræves ifølge den øvrige bestaaende Stempletpapirsløvgivning for lignende Transactioner, hvorfor det ikke saa let, som det maaskee synes, lader sig gjøre, at løse Vanskelighederne, der ligge i Modsetningen mellem Statskassens og disse Forretningers Interesse.

Unsgaard: Saavidt jeg har forstaaet den ærede Landsstingsmand, der først talte, har det aldeles ikke været hans Mening at